

voor
elkaar

Themanummer Geborgen

- Met de bus naar 'thuis' 2
- Receptie wordt servicepunt 2
- Helpende hand bij levenslange zoektocht 3
- Met de gelukkige blik van een goede herinnering 4
- Een bezielende omgeving 5
- Nieuws van de Centrale Cliëntenraad 6
- Facilitaire dienst werkt hard aan 'thuisgevoel' 7
- Mijn favoriete... 8

Doe alsof je thuis bent

Welkom, doe alsof je thuis bent. Menig gast wordt met deze woorden vriendelijk onthaald. De 'gasten' van WZH zijn echter méér dan welkom. Want zij blijven. Dit is hun thuis. Aan de medewerkers van WZH de opdracht om het ze dan ook zoveel mogelijk naar de zin te maken.

Niet alleen de bejegening van mensen maakt of zij zich welkom voelen. Ook de aankleding en inrichting van de gebouwen maakt of zij zich thuis voelen. Zo zijn er meer aspecten die bepalen of mensen lekker in hun vel zitten: veiligheid, vertrouwen, je kwetsbaar kunnen en durven opstellen... Bij WZH vatten we dit alles als volgt samen: we willen dat onze cliënten zich bij ons geborgen voelen. In deze WZH Nieuws voor elkaar besteden we uitgebreid aandacht aan wat er allemaal komt kijken bij het creëren van een geborgen omgeving en welke inspanningen wij als WZH hiervoor allemaal doen. Maar om het met elkaar gezellig te hebben, is verbinding heel belangrijk. Daarom luidt onze overall slogan 'voor elkaar'. Doen we allemaal mee - cliënten, medewerkers en de organisatie - dan komen we een heel eind!

Evert de Glint, Algemeen directeur / bestuurder WZH

Met de bus naar 'thuis'

De bewoners van woonzorgcentrum Rustoord zijn onlangs in verband met nieuwbouw op hun locatie verhuisd naar een tijdelijk onderkomen in Leidschenveen. Voor wie Voorburg mist, is er een speciale verbinding met 'thuis' geregeld.

De tijdelijke verhuizing van WZH Rustoord naar Leidschenveen betekent dat veel van oorsprong Voorburgers zijn verkast naar Den Haag. "Dat doet velen een beetje pijn", vertelt projectmedewerker Marjo Booms, omdat ze erg gehecht zijn aan hun eigen 'plekkie' aan De Vliet en in de buurt van de Herenstraat. We hebben nog geprobeerd met de gemeente Voorburg te overleggen om Voorburgers te blijven in Leidschenveen, maar dat is niet gelukt." Wat te doen? Want bewoners met heimwee als gevolg van een tijdelijke verhuizing, dat is wel het laatste wat Rustoord wenst. De oplossing werd gevonden in 'de bus'. Op de nieuwe locatie staat een speciale rolstoelbus voor bewoners die zo nu en dan de markt in Voorburg willen bezoeken, die willen winkelen in de Herenstraat, of die zelf willen zien hoe de nieuwbouw vordert. Booms: "We weten nog

niet hoe frequent de bus zal gaan rijden, maar dat is mede afhankelijk van de wensen van de bewoners."

Overigens is de bus niet alleen voor de 'Rustoorders' zelf. Ook de bewoners van de naastgelegen aanleunwoningen in Voorburg, die voor hun eten en activiteiten naar Rustoord kwamen, kunnen van deze bus gebruik maken, maar dan in omgekeerde richting. Zij kunnen naar Leidschenveen komen om bestaande contacten met hun tijdelijk verhuisde burens te onderhouden, en natuurlijk om activiteiten bij te wonen.

Receptie wordt servicepunt

Binnen de muren van WZH wordt momenteel hard gewerkt aan een plan dat de recepties in de locaties omvormt tot servicepunten.

In het plan krijgen de nieuwe servicepunten drie hoofdtaken. In de eerste plaats behouden zij hun bestaande traditionele receptietaken, zoals de verantwoordelijkheid voor het telefoonverkeer en het behandelen van de post. De tweede taak is het zorgen voor een gastvrije ontvangst namens de betreffende locatie, zoals het ontvangen van bezoekers met een kopje koffie en het fungeren als eerste aanspreekpunt. De derde en laatste taak ligt vooral op het gebied van dienstverlening,

zoals het opnemen van reserveringen van de bewoners voor de kapper of de pedicure en het boeken van belangstellenden voor deelname aan activiteiten. Door de samenwerking tussen het servicepunt en andere afdelingen, zoals klantbemiddeling en de binnendienst, zullen aanvragen sneller en beter kunnen worden behandeld.

Met de toevoeging van aanvullende servicetaken hoopt WZH straks over recepties te beschikken zoals die ook te vinden zijn bij organisaties als Center Parcs. Daar kunnen gebruikers hun volledige vakantieperiode invullen via slechts één loket. Dat is wel zo gemakkelijk en snel!

Helpende hand bij levenslange zoektocht

Zodra het kind de moederschoot verlaten heeft, is het uit met de absolute geborgenheid. Daarna begint een levenslange zoektocht naar dat zelfde geborgen gevoel, maar niemand zal het écht vinden of slechts in brokken. Niettemin helpt Luis Kaserer graag met zoeken.

“Geborgenheid is eigenlijk maar een relatief begrip”, zegt pastor Luis Kaserer, geestelijk verzorger in WZH Prinsenhof en WZH Schoorwijkstra. “Maar we weten wel allemaal wat het is, en als we het tegenkomen herkennen we het ook. Alleen al het verlangen ernaar doet mensen zoeken. Als woonzorgcentrum hebben we de taak onze bewoners te helpen bij het zoeken en vinden van geborgenheid.”

‘Alleen al het verlangen naar geborgenheid doet mensen zoeken’

Zie hier de taak die Kaserer niet alleen voor zichzelf, maar voor al het personeel van WZH ziet weggelegd. “Mensen die in een woonzorgcentrum worden opgenomen, lijden vaak onder een dramatisch gevoel van verlies aan geborgenheid”, zegt hij. “Ze zijn hun huis, hun partner en hun directe omgeving kwijt, ze hebben lichaamsfuncties verloren, ze hebben afstand moeten doen van hun huisdier... Opeens staat hun hele bestaan op losse schroeven. Maar ook dit hoort bij het leven, en het is mijn werk om ze te helpen ontdekken dat er ook een leven is in een verpleeg- of verzorgingshuis. Soms zelfs een goed leven, in een gemeenschap waarin goed voor je wordt gezorgd, waar je veiligheid vindt en waar naar je wordt geluisterd.”

Enorme levenservaring

Om het de bewoners zo goed mogelijk naar de zin te maken, bieden de WZH-locaties tal van activiteiten aan. Volgens Kaserer niet alleen om de mensen bezig te houden, maar “ook om het gevoel te versterken van, oh ja, dat deed ik thuis ook.”

Het lukt volgens de pastor echter niet altijd om bewoners al snel dat warme thuisgevoel te bieden. “Voor geborgenheid is meer nodig dan een droge broek en op tijd eten. Ook de manier waarop het personeel omgaat met de bewoners is van groot belang. Werkelijke aandacht, daar draait het om. Dat is niet eens afhankelijk van tijd, maar van de kwaliteit van de contacten. Oog en oor hebben voor wat iemand heeft meegemaakt en nog steeds doormaakt. En laten we eerlijk zijn: we hebben prachtige mensen hier met een enorme levenservaring. Doe daar iets mee, al is het alleen maar voor jezelf.” Volgens Kaserer herbergt geloof een enorme potentie in zich om mensen steun en geborgenheid te geven. “We hebben veel bewoners die bezig zijn met geloof. En van de degenen die zeggen niet gelovig te zijn, blijken velen toch ook een groot deel van hun leven te hebben gezocht naar zingeving. Als je vraagt ‘wat heeft jou altijd gedreven’, dan krijg je antwoorden als mijn partner, mijn kinderen, mijn werk, mijn vrienden, mijn gezondheid etcetera. Dat gaf hun vaak geborgenheid. En nu, op oudere leeftijd, als zoveel daarvan is weg gevallen, zoeken ze opnieuw. Ik vind het onze gezamenlijke taak ze hierbij te helpen.”

Pastor Luis Kaserer tijdens een kerkdienst in Prinsenhof ter gelegenheid van de viering van de ziekenzalving.

Met de gelukkige blik van een goede herinnering

Drie bezoekers van de dagopvang voor Surinaamse ouderen. In het midden zit mevrouw Bhola.

De bezoekers van dagbesteding DOS in Waterhof hebben allen een Surinaamse achtergrond. Dat schept een band. “Ik voel me hier thuis, tussen allemaal vrienden en vriendinnen, met wie ik hier leef als één grote familie.”

Wie al eens in Suriname is geweest, zal het herkennen. Zoals in de hoofdstad Paramaribo eensgezind een synagoge en een moskee naast elkaar staan, zo hangen in Waterhof in de dagbestedingsruimte voor Surinaamse ouderen een islamitisch gebedsbord en een hindoe-staans huisaltaar gebroederlijk naast elkaar. Religies en culturen vormen voor Surinamers geen scheidslijn. Hindoestanen, moslims, creolen, javanen, bosnegers, indianen; ze leven al decennia lang eensgezind met elkaar samen. Wat hen bindt is een veel groter geheel: het Surinamer zijn. In de woonkamer hangt een gezellige huiselijke sfeer. Een hindoeestaanse dame zit te lezen, enkele heren spelen een spelletje kaart, anderen kijken toe en op de achtergrond klinkt zachte – uiteraard Surinaamse – muziek. Het voelt voor de schrijver van dit artikel allemaal een beetje als buitenland; voor de gebruikers een beetje als ‘thuis’.

Niet groot, wel gezellig

Meneer Ibrahim bezoekt de dagopvang vier keer per week, zegt hij desgevraagd. Dat zijn alle dagen waar-

op de huiskamer geopend is: maandag, woensdag, donderdag en vrijdag. “Het is hier niet groot, maar wel gezellig”, aldus Ibrahim. Dit maakt dat hij zich zeker niet ontheemd voelt. En al helemaal niet dubbel ontheemd, vanwege het gemis van zijn voormalige woning in Leiderdorp waar hij net als vroeger weer lekker zou willen tuinieren, noch vanwege heimwee naar zijn geboorteland en zijn geboorteplaats Moengo in het district Marowijne. Zijn gezondheid verhindert echter een mogelijke terugkeer. “Ik voel me hier thuis, tussen allemaal vrienden en vriendinnen, met wie ik hier in de dagbesteding leef als één grote familie.” Alle bezoekers van DOS – zo heet deze dagopvang voor oudere Surinamers – wonen nog zelfstandig. Het gaat om zes mannen en acht vrouwen. Maar de belangstelling is vele malen groter, zegt mevrouw Bhola. “Door wetgeving zijn de toelatingsnormen verscherpt en is het een stuk moeilijker geworden om voor een indicatie in aanmerking te komen. Ik ken heel veel mensen die ook wel zouden willen, maar niet mogen. Jammer, hoor.”

Kwikwi moét

De band die al bestaat door de gedeelde afkomst van de gebruikers wordt nog eens versterkt door diverse gezamenlijke activiteiten. De bezoekers eten samen en ontspannen samen door diverse spelletjes te spelen of samen aan de hand van speciale themamiddagen te kletsen over de meest uiteenlopende onderwerpen van vroeger en nu.

Maar gekletst wordt er natuurlijk ook gewoon, zomaar, op een middag als deze als er verder geen speciale activiteiten zijn. En de tongen komen écht goed los

Mevrouw Bhola zit te lezen, de Surinaamse heren spelen een spelletje kaart

wanneer de schrijver van dit artikel vertelt dat hij deze zomer met het gezin op vakantie naar Suriname gaat. Dan moet je toch echt met een boot de plantages bezoeken, volgens de ervaringsdeskundigen, en een bezoek aan Blaka Watra is eveneens een must.

Vergeet ook Jodensavanne niet, en een overnachting in Frederiksdorp loont zeer de moeite. En dan nog dat prachtige uitgestrekte binnenland....

“Vroeger had je echt helemaal niets nodig om te kunnen overleven”, herinnert meneer Harpal zich.

“Iedereen had zijn eigen kostgrondje. Het enige wat mijn vader kocht was olie, zout en suiker.” Nu is het natuurlijk wel zo dat de Surinaamse menukaart tegenwoordig een stuk uitgebreider is dan vroeger. En lekker, allemaal. Kwikwi, dat moét je eten, luidt

het eensgezinde advies. “Dat is de lekkerste zoet-watervis die je maar kan vinden”, bezweert mevrouw Bhola. “Mmmm”, zo klink aansluitend haar verzuchting die gepaard gaat met de gelukkige blik van een goede herinnering.

Meneer Akbar vat samen wat alle anderen uitstralen: “Als ik hier kom, ben ik gelukkig. Gezellig babbelen, lekker eten, en ik krijg alle mogelijke hulp en begeleiding. Ik voel me hier meer thuis dan in mijn eigen huis, waar ik de hele dag alleen zit.”

Een bezielende omgeving is altijd het streven

Missie, visie, kernwaarden, strategie... WZH heeft het allemaal, keurig en wel uitgewerkt in visiedocumenten en beleidsstukken. Maar wat is de hoofdlijn in al die stukken?

WZH vindt dat het welzijn van haar cliënten afhangt van de mate waarin zij het leven in eigen stijl kunnen leven met ondersteuning van medewerkers, vrijwilligers, mantelzorgers,

familie en vrienden/medebewoners. WZH streeft ernaar dat de mensen zich in de woonzorgcentra thuis voelen. Voor een thuisgevoel is een bezielende omgeving nodig: mensen die de (culturele) achtergrond van de bewoners kennen, een correcte manier van aanspreken, de kleur, geur, smaak van het gebouw en de inrichting.

Borgen en waarborgen

Open, samen en geborgen, dat zijn de kernwaarden van WZH. Prachtige kernwaarden, maar worden ze ook gerealiseerd? De Cliëntenraad ziet er op toe dat op lokaal niveau de praktijk met de kernwaarden overeenstemt. De Centrale Cliëntenraad toetst of de directie de randvoorwaarden biedt om in de locaties tot een verantwoorde zorg te komen.

Ik zit pas sinds september in de Centrale Cliëntenraad en heb de term 'geborgenheid' eerlijk gezegd nog niet één keer horen vallen. Dat geeft ook niet, want kernwaarden zijn er om naar te leven, niet om er constant over te praten. Ze worden verondersteld in de genen van de medewerkers en leidinggevenden te zitten, tot op het allerhoogste niveau.

'Er is soms een spanning tussen mooie voornemens op papier en de dagelijkse praktijk'

Zowel op lokaal niveau, de locaties, als centraal, de directie, is het lastig praten over persoonlijke belevingen en emoties die met geborgenheid te maken hebben. Daarom proberen we als cliëntenvertegenwoordigers deze termen te concretiseren en te vertalen in meer tastbare begrippen als gastvrijheid, veiligheid, zekerheid enzovoort. Dus bevragen we als Centrale Cliëntenraad de directie bijvoorbeeld op de mate waarin zij mogelijkheden biedt om de professionaliteit van de medewerkers te bevorderen, zodat zij de vaardigheden verwerven die horen bij de kernwaarden. Wat gebeurt er bijvoorbeeld op het gebied van aanvullende trainingen en opleidingen? Ook kijken we naar de infrastructuur: de gebouwen, de inrichting van de gezamenlijke ruimten.

"We vertalen geborgenheid in tastbare begrippen als gastvrijheid, veiligheid en zekerheid."

Een derde punt is de kwaliteit van de zorg, die maakt dat de bewoners deskundig behandeld worden. En tot slot kijken we naar de extra faciliteiten ter bevordering van de gastvrijheid, zoals de horecafunctie op de locaties.

De kernwaarden van WZH – open, samen en geborgen – zijn prachtige kernwaarden. Maar mijn indruk is dat er soms een spanning optreedt tussen de mooie voornemens op papier en de dagelijkse uitwerking in de praktijk. Wij dienen er als Cliëntenraad en als Centrale Cliëntenraad voor te zorgen dat de uitwerking wordt geborgd én gewaarborgd zowel op lokaal als op centraal niveau. Een voorbeeld: onder het begrip geborgenheid valt ook de veiligheid van de bewoners. Daarom hebben wij als lokale Cliëntenraad op onze locatie gevraagd waarom er in de gangen geen defibrillatoren hangen, terwijl ik ze wel zie in elke Hema die ik binnenloop. Als ik dan hoor dat hierover nog geen beleid is bij WZH, dan neem ik deze vraag mee naar de Centrale Cliëntenraad. Want dat is onze taak: de mogelijke spanning tussen beleid en uitvoering vertalen naar praktische oplossingen.

Maarten van Muijen,
lid Centrale Cliëntenraad namens locatie Waterhof

Facilitaire dienst werkt hard aan ‘thuisgevoel’

Thuis is waar je je prettig voelt en jezelf kunt zijn. Thuis is warmte, gezelligheid, veiligheid. Het klinkt allemaal heel vanzelfsprekend, maar dat is het niet. Zeker in woonzorgcentra komt er heel wat bij kijken om de bewoners zich ‘thuis’ te laten voelen. Bewoners die hierover willen meedenken, zijn bij deze van harte uitgenodigd.

Je ziet het niet, maar het is er wel degelijk. In alle vestigingen van WZH staat de veiligheid voorop. “Daar moeten we heel wat voor doen”, zegt facilitair manager Leon Terlouw, “en dat gaat verder dan het ophangen van brandblussers en het opstellen van ontruimingsplannen. Het speelveld is breed en varieert van veilige apparaten tot legionellapreventie. Natuurlijk, het moet van de overheid en we worden gecontroleerd door talloze instanties zoals brandweer, gezondheidsdiensten, het waterbedrijf, het keuringsinstituut van liften en zo nog veel meer. Maar we doen het natuurlijk in de eerste plaats voor onze bewoners. Die moeten zich hier thuis en dus veilig voelen.” Terlouw legt uit dat WZH momenteel werkt aan een omslag van reactief naar proactief veiligheidsbeleid. Dit betekent dat de organisatie niet langer wil afwachten tot een keuringsinstantie komt vertellen dat er iets wel of niet deugt, maar dat WZH zich zelf aan een continue keuring onderwerpt en ingrijpt waar nodig. “We willen onveilige situaties direct aanpakken”, zegt hij, “en niet pas nadat er mogelijk iets mis is gegaan. Daarom heeft elke locatie ook een goed opgeleid bedrijfshulpverleningsteam dat zorgt voor de veiligheid en bij calamiteiten adequaat reageert. Bewoners hoeven in het geval van een calamiteit alleen de aanwijzingen van deze bhv'ers op te volgen.”

Boekenkast en bloemetjesbehang

Om je écht thuis te kunnen voelen in een verpleeg- of verzorgingshuis is meer nodig dan alleen een veilige woonomgeving. Gezelligheid bijvoorbeeld. Maar wat is gezellig? De een vindt een schilderij aan de muur het toppunt van gezellig, terwijl de ander zich nergens thuis voelt zolang er geen grote houten boekenkast staat of geen bloemetjesbehang aan de muur is geplakt.

Terlouw: “Grote projecten zoals renovaties doen we altijd in overleg met de betreffende locatie én de cliëntenraad. Hiermee hebben de bewoners dus ook een stem in het geheel. Gaat het om kleinere ingrepen, zoals het plaatsen van plantenbakken of de inrichting van de huiskamers, dan hebben de bewoners een nóg belangrijkere stem. Neem bijvoorbeeld het WZH-brede project ‘bezielende omgeving’. Dit is er op gericht om middels kleine initiatieven de

‘De bewoners moeten zich hier thuis en dus veilig voelen’

leefomgeving in de locaties te verbeteren. Bewoners die op dit vlak bepaalde wensen of ideeën hebben, moeten die vooral uiten. Dat kan bij de teamleiders facilitaire zaken op hun locatie. In overleg moet er dan zeker het een en ander gerealiseerd kunnen worden.” De eigenheid van de verschillende WZH-vestigingen, zeg maar de couleur locale, is belangrijk, vindt Terlouw. “Bij de ene locatie overheerst een gezellige drukte, terwijl de andere behoefte heeft aan een rustiger leefklimaat dat beter past bij de doelgroep daar. Welke keuze er ook wordt gemaakt, het gaat er om dat de bewoners zich prettig voelen en zichzelf kunnen zijn.”

De bewoners hebben een stem in de inrichting van de huiskamers.

Nieuwe rubriek

In dit nummer van Nieuws voor elkaar introduceren we de nieuwe rubriek 'Mijn favoriete...' Deze keer ontmoet teamleider Facilitaire Zaken Sanne Kokke van WZH De Strijp haar favoriete bewoonster mevrouw Cousijnse. In de volgende afleveringen belichten we andere favoriete bewoners, maar ook favoriete mede-bewoners, cliënten, verzorgenden, andere favoriete WZH-medewerkers en ga zo maar door. Bent u zelf ook in het bijzonder gesteld op iemand in uw directe WZH-omgeving en wilt u hierover samen met hem of haar vertellen in dit blad, meldt u dan aan voor deze rubriek via telefoonnummer 070 – 756 1147.

Mijn favoriete... bewoonster

Mevrouw Cousijnse is dan misschien wel een beetje in de war, maar ze is onveranderlijk scherp, open en een draagster van het soms zo gewenste stukje gezelligheid op de psychogeriatrische afdeling van De Strijp. "Ik kom haar vaak tegen als ik door het gebouw loop", zegt teamleider Facilitaire Zaken Sanne Kokke. "Ze zit altijd op een strategisch plekje zodat ze de afdeling goed kan overzien. Vanuit die positie becommentarieert ze zo'n beetje alles wat ze ziet. Ook ik ontkom daar niet aan. Meestal zegt ze iets over mijn kleding. Dat mijn rok en blouse goed combineren, bijvoorbeeld, of juist niet. Vaak haal ik een kopje koffie voor haar, en vervolgens raken we in gesprek over van alles en nog wat."

"Het is prettig om met haar te praten", zegt mevrouw Cousijnse. "Ze mag van mij altijd langskomen. Als ze maar iets heeft aan wat ik allemaal vertel. Maar ik ga niet steeds hetzelfde vertellen, hoor." "Mevrouw Cousijnse", reageert Kokke, "ik kom hier niet om u uit te horen. Ik luister gewoon graag naar uw verhalen. Bijvoorbeeld over de muziek die u heeft gemaakt, en uw belangstelling voor kleding." Cousijnse: "Ja, je hebt weer een mooi stelletje aan. Dat heb je goed uitgekozen. En muziek, ja dat weet je, muziek maken is liefde geven. Ik heb altijd accordeon gespeeld en, heel lichtjes, viool. Mijn zoon speelt ook heel goed accordeon. Hun" – ze wijst naar haar medebewoners – "zijn helemaal blij als hij langs komt, omdat hij hier ook vaak speelt. Voor niks. En gratis muziek is nog fijner." Kokke: "Ik heb uw zoon ook wel eens horen spelen. Prachtig. Ik neem aan dat u ook zo gespeeld heeft. Op uw kamer staat trouwens een mooie foto van u als knappe jonge vrouw met een accordeon in uw handen." Cousijnse: "Die foto op de televisie? Ja, mooi is die. Gelukkig heb ik daar een mooie jurk aan. Want anders was de foto een stuk minder mooi geweest. Als ik zie hoe de mensen er hier soms bij lopen. Maar ja, dat kan je ze ook niet kwalijk nemen, want ze zijn niet helemaal goed in hun hoofd... Kijk maar naar die twee dames daar. Die ene zit de andere te plagen. Moet ze niet doen..."

Mevrouw Cousijnse tegen Sanne Kokke:
"Gratis muziek is nog fijner".

Colofon

WZH Nieuws voor elkaar
Tweede jaargang, nummer 3
juni 2010

Redactieadres

WoonZorgcentra Haaglanden
Polanenhof 497
2548 MP Den Haag
Telefoon: (070) 756 1100
E-mail: info@wzh.nl
Website: www.wzh.nl

Redactie

Maaïke Veenstra
Nathalie van der Voort
Charles Voogd
Ronald de Kreij
Casper Neeteson

Fotografie

Vincent Basler
G. van Maanen

Ontwerp, vormgeving en drukwerk

Adepth Advertising bv

Uw reactie op deze 'WZH Nieuws voor elkaar' of uw ideeën voor een volgende aflevering zijn welkom op het redactieadres. Of stuur een e-mail naar info@wzh.nl.

WZH is een vernieuwende, toonaangevende organisatie op het gebied van wonen, zorg en welzijn voor ouderen en mensen met Niet Aangeboren Hersenletsel (NAH) in de regio Haaglanden. Vanuit dertien woonzorgcentra in Den Haag en Leidschendam-Voorburg bieden wij verpleeg- en verzorgingshuiszorg, thuiszorg en allerlei welzijnsactiviteiten. Elk WZH-woonzorgcentrum heeft een eigen identiteit en cultuur. Zo bieden wij voor iedereen een woonomgeving die bij u past: een plek waar u zich thuis voelt.

© WoonZorgcentra Haaglanden 2010

Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of enige wijze zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van WZH.